

Příběh indiánské princezny aneb dobrodružství v Atlantidě

Země starých Mayů, Aztéků a Inků skrývají mnoho záhad. Jejich města ztracená v džungli nebo na nepřístupných skalách, gigantické kresby na náhorní plošině Nazca, nejpřesnější sluneční kalendáře a dávné předpovědi stále vzrušují naše vědomí.

Jak vznikly kultury předkolumbovské Ameriky? Odkud indiáni čerpali své znalosti?

Na tomto webu již byl k tomuto tématu materiál (viz téma: Tajemství opeřeného hada). Ale v jistém snu se mi zdál velmi zajímavý příběh plný dobrodružství. Snad může nějak osvětlit historii indiánských civilizací a něčím doplnit předchozí téma, a také pomoci pochopit tajemný svět Atlantidy.

...Vpředu se rozprostírají krásná údolí. Slunce si hraje a jiskří na ledových plochách nejvyšších vrcholů. Šťavnatá zeleň pokrývá jejich svahy jako samet. Rozsáhlé terasy skalnatých plošin pokrývají obrovské stíny z procházejících mraků. Na obloze se hrdě vznáší orel, roztahuje svá křídla ve větru a vyhlíží svou kořist.

Vzduch naplnilo zvonivé ticho.

Dole je bílé kamenné město obklopené horami.

Jeho ulice se paprskovitě rozbíhají od centra. Uprostřed se na slunci třpytí majestátní pyramida s tisíci zlatými ozdobami. Její stín dopadá na okolní čtvrti, labyrinty ulic dlážděné obrovskými dlažebními kostkami, tlusté zdi z kamenných kvádrů, nádvoří, kde se skrývají hospodářská stavení, domácí zvířata a mnoho dalších věcí.

Slunce vrhá zlatavé světlo na ploché střechy, svěží zeleň stromů, zářivé oblečení kolemjdoucích, projíždějící povozy, nákladní lamy, hlučné bazary plné různorodého davu, řemeslnické krámky, náboženská procesí.

Jedná se o starobylé indiánské město, které se nachází v srdci hornaté země v Andách (na území dnešního Peru). Bylo to velmi dávno, ještě před zánikem Atlantidy a Velkou potopou, jak naznačoval vnitřní hlas.

Přilétám blíž. Tu a tam se mihnou pestrobarevná ponča s třásněmi, náušnice oblé jako sluneční kotouč se třpytí a zvýrazňují havraní černé vlasy žen a jejich snědou zlatavou pleť. Hlavu nějakého hrdého obyvatele těchto končin zdobí orlí pera. Hluk ustává. Rudé slunce zapadá v měděném západu a město zahaluje růžový opar. Vtom si všimnu dvou postav šplhajících na vrchol pyramidy. Ulice jsou prázdné a slunce už je téměř za obzorem, ale ti dva pokračují v cestě po širokém schodišti pyramidy-svatyně.

Tady jsem ještě blíž, ale nikdo si mě nevšímá. Tihle dva jsou otec a dcera. Otec je starý a dlouhé šedivé vlasy mu spadají pod ramena. Jde se mu špatně. Kostnatou

rukou svírá svou hůl. Konec jeho bílého oděvu s třásněmi se vleče po schodech. Oděv je pokrytý bohatými ornamenty. Na hrudi starce visí těžký zlatý amulet a ve vlasech se mu třpytí peří nějakého ptáka. Vnitřní hlas říká, že je vládcem města a zároveň veleknězem. Neměl žádné syny a ta, která ho následovala, byla jeho jediná dcera.

Byla svým způsobem krásná, rovné černé vlasy rámovaly přísný obličej a velké černé oči zářily zpod hustého sametového obočí. Orlí nos hrdě vystupoval vpřed. Tmavě bronzová pleť byla mnohem světlejší než u lidí, které jsem viděla ve dne za slunečního svitu. Byla mladá, vlasy sepnuté zlatou obručí, v uších se třpytily zlaté kotouče, paže tížily náramky a na krku se třpytil náhrdelník.

Bílé šaty-košile byly v pase převázány širokým páskem. Sahal až pod prsa a zespodu se dotýkal boků a celý byl sešitý z různobarevných čtverečků. Okraje šatů dole, u krku a na manžetách byly zdobeny červenými geometrickými vzory. Přes šaty měla červenočerné pončo zdobené třásněmi, a na nohou kožené sandály.

Na vrcholku chrámu

Otec s dcerou pomalu stoupali na vrchol. Byl tam chrám. Letěla jsem za nimi a stejně jako oni jsem se ocitla uvnitř chrámu. Byla tam malá místnost, hořel oheň, v miskách doutnalo kadidlo. Oltář pokrývaly hrubé zlaté postavy. A v samotném středu se nacházelo zlaté slunce, v jehož kruhu byla vykována lidská tvář. Zdálo se, že se dívá skrze mě, mrkaje diamanty ve svých očních důlcích.

Otec dívce něco povídal, ale nerozuměla jsem slovům. Můj vnitřní hlas mi říkal, že se otec rozhodl předat znalosti své jediné dceři, jelikož žádné jiné dědice neměl. Zdálo se mi, že v té podobě, v jaké jsem je následovala, nemohu jít dál. Vchody do tajných svatyní chránilo jakési pole. A pouze tento žrec ho mohl odstranit, aby mohl projít on a jeho dcera. Dívka se po vystoupení stovek schodů po schodišti unavila, a zavřela oči.

V tu chvíli jsem se pocítila být ní. Otec si toho nevšiml, zvláště když jsem ho teď považovala za svého otce. Dotkl nějakého kamene a celá stěna se odsunula a odhalila před námi tajnou chodbu. Byla tmavá a chladná a dolů vedlo mnoho schodů. Sestupujeme po nich. Brzy jsem si za rohem mezi kameny všimla umělého osvětlení, které sem prosvítalo. Zeď za námi se zasunula. Prošli jsme několika úzkými chodbami a otec otevíral další a další tajné dveře. Ocitli jsme se v útrokách pyramidy, nebo spíše pod ní. Byly tu posvátné jeskyně. Jejich stěny byly pomalované podivnými kresbami a znaky.

Zapamatovala jsem si tento obraz: na stěně bylo namalováno několik výjevů. První z nich byl rozmazaný a vypadal jako lidská postava. Držela za ruku již více tvarovanou lidskou postavu, ale také nakreslenou jednou konturou (jakoby průhlednou). Tato postava zase držela ruku člověka pokrytého zelenkavě zlatou barvou. Měl podivný vzhled: velmi velké mandlové oči, malý nos a ústa, rovné nazelenalé vlasy, mezi prsty měl blány a na konečcích prstů nástavce-přísavky. Byl to Faetonec, jak naznačoval vnitřní hlas. Nad touto postavou byl obrázek velmi malého a tlustého muže s černými vlasy a obrovským břichem. Bylo řečeno, že to je cizinec na naší Zemi, příchozí z těžké planety z oblastí temné hmoty vesmíru (to oni zanechali na náhorní plošině Nazca a na skalách gigantické kresby - glyptolity (viz téma: Záhada náhorní plošiny Nazca). V dolní části výjevu byla postava člověka s hadí hlavou a ocasem, pokrytá šupinami.

Obrovská postava nazelenalého Lemurijce držela za ruku obra s bronzovou kůží, tmavými vlasy a „třetím okem“ mezi obočím (Mart'ana). Zpoza jeho zad bylo vidět postavu bělovlasého Atlant'ana s bílou kůží, jehož ruka zasahovala do ruky Siriánce s bronzovou kůží a zlatými vlasy (příchozí ze Siria, zakladatelé Hyperboreje). O kousek dál se rýsoval šedý stín lisého velkohlavého Anunnaki z Nibiru, jak bylo řečeno. Otcova slova mi zněla v hlavě tak, že dávala smysl. Říkal, že ti, kdo kdy přišli na Zemi, jsou tady namalováni. Ještě tam byly postavy, ale kvůli silnému stínu od římsy zdi je nebylo možné rozpoznat.

...Šli jsme dál. Zdálo se, že se stěny už už spojí, a vtom se mi před očima jako záběry ve filmu míhaly obrazy z minulých epoch. Vidím obrovské zelené země, a bylo řečeno, že je to dávná Antarktida před jejím zaledněním. Žijí tu lidé, kteří vypadají jako indiáni, dokonce se tak i oblékají. Letím na sever.

Pode mnou jsou hřebeny vysokých hor. V těchto horách (Andách) také žili lidé. Stavěli města z obrovských kamenů a byli příbuzní těch, jež žili v Antarktidě (viz téma: Tellurie - civilizace Antarktidy).

Poté, co civilizace Antarktidy odešla do jiných rovin existence (jiné dimenze), začali lidé v horách tehdy mladé Ameriky divočet.

Proto k nim přišli lidé ze severu (arktické Hyperboreje), pomohli jim postavit města a naučili je mnoha vědám. Pak je opustili a odešli k sobě, jak bylo řečeno, „za oceán“, který se dnes nazývá Tichý oceán. Později do těchto zemí začala pronikat atlantská kultura, o níž už psal Řek Platón.

Doba, ve které jsem se ocitla, byla poznamenána velkým vlivem Atlantidy. Všude měla své zájmy, všem chtěla vládnout a toužila po tajemstvích jiných civilizací, které tu žily před ní, jak bylo řečeno.

Tu obrázky zmizely stejně náhle, jako se objevily. Najednou mě něco vytáhlo z dívčina těla a já jsem všechno viděla ze strany. Otec jí něco vysvětloval, svěřoval jí skrytá tajemství.

Všimla jsem si, jak zatlačil na nějaký kámen ve skále a stěna před nimi se odsunula. Vpředu se objevilo světlo. Rozprostírala se tam zelená krajina, která se vůbec nepodobala okolí města. Zobrazení bylo viditelné skrze nějaké vlnění, jako když se díváš skrze vodu. Nejspíš to byl tajný průchod do paralelního světa, nebo jiné dimenze, nebo možná jen na jiné místo na Zemi, či do jiného času. To ale nevím jistě.

Otec zasunul zed' na své místo, a vrátil se s dcerou zpět.

...Nepamatuji si, co se dělo dál. Ale teď jsem se znovu ocitla v jejím těle, už v paláci, stála jsem na nějaké terase nebo verandě v horním patře stavení. Vše bylo obloženo obrovskými kameny, které do sebe zapadaly s fantastickou přesností. Bylo řečeno, že lidé při stavbě kameny posouvali vzduchem pomocí speciálních zařízení, změkčovali je a silou k sobě přikládali. Takto vznikaly tyto stavby.

Přede mnou se tyčily kyklopské stěny a okna bez skel. Chránilo je jakési pole, skrze které člověk nemohl projít. Z terasy se naskýtal krásný výhled na město, pyramida-chrám se třpytila v měsíčním světle. Měsíc je obrovský, dvakrát větší než moderní. Hvězdy se třpytí, střechy se zlatě lesknou, vystupují protáhlé stíny budov, listí se pohupuje v lehkých poryvech větru.

Najednou jsem za sebou někoho ucítila. Otočila jsem se. Podivné a krásné vysoké postavy dvou žen a jednoho muže se zvolna blížily ke mně. Jejich bílozlaté vlasy se rozprostíraly v loknách na ramenou. Jejich mramorově bílá pleť, modré oči a jakoby vysoustružené nosy jim dodávaly jakousi skulpturnost. Tenké perleťové látky pokrývaly pružné postavy žen, spadající v záhybech. Později jsem zjistila, že jsou to Atlant'ané.

Bylo to, jako bych nad sebou ztratila kontrolu a uviděla stříbrný disk vyzařující duhovou záři. Nepamatuji si jak, pravděpodobně v hypnóze, jsem se v něm ocitla. Prostorná hala se sloupy, mezi nimiž byl otevřený prostor jako v okně. Nic tam nebylo, jen hvězdy a měsíc, a dole bylo naše město s pyramidou-chrámem.

Nyní se však zdá, že se obraz vznáší (letíme obrovskou rychlostí). V této hale si všímám nějakých váz, soch, které vypadají jako živí lidé, podivných předmětů. Vše je osvětleno modrým světlem. Cítím úzkost, chci vidět svého otce, ale tyto pocity jsou potlačeny.

Ted' si myslím, že Atlant'ané unesli mou hrdinku z paláce, použivše na ni hypnózu nebo něco takového.

Nevšimla jsem si, jak se pod námi ocitla cizí země. Byl to velký ostrov v oceánu. Rychle se přibližoval. A už vidím nekonečné čtvrti gigantického města, protkané prstenci kanálů, modrá světla zářící v předvečerním soumraku.

Jak jsem se ocitla na zemi, si také nepamatuji, ale vtom už jsem v paláci. Obrovské sály, zlaté sloupy, sochy, fontány tekoucí a cinkající jako křišťálové. Nádvoří plné zelených rostlin, křehkých květin. Byly tu i zlaté zahrady, kde plot, samotné stromy, listy, květy, plody, tráva - všechno bylo ze zlata a drahých kamenů.

V sálech se nacházely mramorové stoly, visely perleťové látky, stály zlaté židle, vázy. Stěny byly pomalované podmořskými výjevy, a z okna bylo vidět město, zvláště, když už ho slunce ozařovalo v celé své kráse. Bílé mramorové paláce se sloupy, chrámové stavby pokryté zlatými deskami, zlaté zahrady. Ten nebývalý přepych mě ohromil.

Dívku, ve které jsem byla, přivedli a zavřeli do této zlaté klece, aby vyzvěděli tajemství její země, které jí vyprávěl její otec. Ale já jsem byla v ní a ta tajemství jsem neznala, takže to měli těžké. Neustále zatemňovaly vědomí, zdálo se, že se táhne dlouhý sladký sen, ale tesknota se stále vracela. Tady, v těchto apartmá, jsem musela nosit jejich šaty a šperky.

V místnosti stál nízký nábytek. Služebné v průsvitných šatech přinášely na zlatém nádobí vybrané pokrmy. Byli to měkkýši, jemné ryby, jakési mořské řasy s nevýslovnou chutí a zelený sladký nápoj nesmrtelnosti, který se tu pil ráno a večer.

Blýskání zlatého nádobí zastínil lesk nádobí z nějakého duhového kovu, který se zde cenil více než zlato. Atlant'ané se naučili vyrábět zlato uměle a vyráběli ho v obrovském množství, což jim umožnilo používat ho všude, dokonce i v kosmetice. Ženy tak používaly zlatý pudr a oční stíny a speciální zlatou kompozicí si pokrývaly nehty. Zlaté šperky nosili pouze prostí lidé, zatímco šlechta nosila diadémy a náhrdelníky z duhového kovu.

Luxusní prostředí zatemnilo vědomí a nabažilo ho. Lidé, kteří palác obývali, se mnou nemluvili, jelikož věděli, že ta dívka, ve které jsem byla, nezná jejich jazyk. Mohli však komunikovat telepaticky. Když se na mě dívali, všemu jsem rozuměla.

Chtěli se dozvědět tajemství indiánské civilizace a neustále mi ukazovali jakési mapy se čtverci a trojúhelníky, které připomínaly hvězdnou oblohu. Ukazovali

na různá místa v nich a ptali se: „*Je to tady nebo tam (něco tam musí být)?*“ Neznala jsem odpověď a mlčela jsem.

Tehdy ke mně přivedli pohledného, ale trochu smutného mladíka. Byl to příbuzný samotného krále Atlantidy - Poseidóna (jak mu říkali Řekové). Byl to vysoký, zlatovlasý mladík s pravidelnými rysy tváře. Měl na sobě splývavý perleťový oděv, na ramenou se mu třpytily duhové brože. Jeho zelenomodré oči však zůstávaly smutné a on sám byl ke všemu lhotejný. Pohlédl na mě, pak sklopil zrak a už se mým směrem více nepodíval.

Únosci mi slibovali „zlaté hory“ a připravili mi za manžela tohoto mladíka, králova příbuzného. Řekli mi, že budu žít celý život v tomto přepychu, ale musela jsem odpovědět na všechny jejich otázky. Záhy mi ukázali i samotného krále.

Ocitla jsem se v nejnižších patrech paláce, která vedla přímo pod vodu na mořské dno. Bylo to zde stejné jako nahoře, ale některé stěny byly průhledné, bylo za nimi vidět moře s jeho obyvateli: rybami, chobotnicemi, řasami. Všechno to bylo jako by podsvícené. V těchto komnatách žil sám Poseidón.

Byl to zlatovlasý muž s dlouhým plnovousem, chladným a lživým pohledem zelenomodrých očí a rovným, jakoby vysoustruženým nosem. Jeho oděv se třpytil všemi barvami duhy a měnil barvy. Chodil s holí v podobě dlouhé tyče, na jejímž vrcholu byly tři k sobě zahnuté oblouky (zubce) a v nich sevřený briliant.

Doprovázel poselstvo podmořského království podřízeného Atlantidě.

Tito lidé dokázali žít a dýchat pod vodou, jejich kůže byla lehce pokrytá šupinami a oči jim zářily rybím leskem. Byli nějak příbuzní Atlant'anů.

Jakmile zmizeli, Poseidón si mě zavolal. Posadil se na zlatou stoličku a vytáhl nějakou kovovou destičku. Bylo na ní něco jako Davidova hvězda. Začal se mě v duchu vyptávat na věci, kterým jsem nerozuměla.

...Ale vtom jsem se opět ocitla ve stejné místnosti, kam mě umístili.

Občas jsem vycházela z těla té dívky a v té době jsem se dozvěděla, že Atlant'ané už připravují nějaký přístroj v podobě polokoule, aby mohli číst vědomosti přímo z hlavy té indiánky. Také jsem se dozvěděla, že do Atlantidy pronikli její krajané, které tam poslal její otec. Dostali prastaré přístroje, které jim zanechala mimozemská civilizace v horách dnešní Ameriky, s jejichž pomocí mohli zůstat nepoznání.

Vidím, jak jeden indián namířil „objektiv“ tohoto přístroje na strážného-Atlanta, a to na velkou vzdálenost, pak něco cvaklo a sám se stal tím strážným, mu podobný jako vejce vejci. Ale já sedím tady, v těchto sálech paláce. Zdá se, že atlantský ženich se mnou sympatizuje. A tu ke mně přivádí dva Atlant'aný, vysoké a s bílou kůží. Ale já si uvědomuji, že to nejsou Atlant'ané, že jsou to ti Indiáni pod vlivem přístrojů. Dávají mi další přístroj.

Ted' jsem se stala typickou obyvatelkou Atlantidy. Takto nepoznání jsme opustili palác. Ženich někam zmizel. A už jsme za městem. Tady ve skalách jsem spatřila ostatní indiány a opeřeného hada - manuálního draka, na kterém přiletěli.

Všichni jsme nasedli na draka a vzlétli do vzduchu. Jeho blanovitá křídla pokrytá červeným peřím silně mávala. Letěli jsme velmi pomalu a celou dobu se báli, že nás někdo bude pronásledovat, ale obloha byla čistá.

Tady už je pod námi naše rodné město a pyramidy. Sestupujeme dolů, ale co to je? Už se tu vznáší obrovský třpytivý atlantský talíř. Schovávám se v otcových komnatách. Ukázalo se, že atlantský snoubenec se rozhodl oficiálně oženit a přijel sem se svým doprovodem. Otec dlouho nesouhlasil, ale pak se vše rozhodlo a dva kameny-krystaly zpečetily svazek (jiskru vyryl můj otec a ženich). Vždyť tento ženich mě tehdy jednoduše zachránil před svou zemí a jejími plány. Nyní, když bych se stala jeho ženou, Atlant'ané by mi už nemohli ublížit. A ženich slíbil ochranu před nimi i před svým otcem Poseidónem.

Také jsem si vzpomněla na některé svatební rituály. Zde, v domovině Indiánky, se ženich oblékl do dlouhého ponča s třásněmi a za monotónních zvuků hudby tančili rituální tanec zády k sobě. Pak dostali jiskru od slunce a s ní zapálili dřevěnou obruč, kterou spustili na zem přes hlavy novomanželů. Během jídla jedli sušené a solené brambory a kukuřičný chléb.

Svatba se poté konala v rodišti ženicha, v onom paláci. Přítomen byl i Poseidón. Lstivě se díval na ženicha doufaje, že zjistí všechna tajemství a prozradí mu je, takže hornatá země Indiánů se stane poddanou Atlantidě. I zde se tančilo na rytmickou a poněkud připomínající orientální hudbu. Byla jsem tou indiánkou, ale oblečená do šatů žen z Atlantidy. Přítomen byl můj otec a jeho družina.

Tančící pár ovinuli tou nejjemnější stříbrnou nití, která byla poté stočena do klubíčka a předána mladým. Indiánka se určitě musela do Atlant'ana zamilovat, ale on ji musel mít také rád, když se rozhodl ji zachránit. Vždyť tajemství její země svému králi nevyzradil a její vlast se nestala vazalským státem. Po svatbě se přestěhoval ke své ženě, a matku vzal s sebou. Byla to skromná žena a žila tiše v paláci.

...Ted' se mi zdá, jako by uběhla dlouhá doba, a vidím, že už mají tři dcery a jednoho syna. Děti si toho od matky hodně vzaly, ale v něčem se podobaly svému otci. Otec indiánky předal moc svému zeti, který vedl moudrou politiku nezávislou na Atlantidě. Nyní zlato Atlant'anů proudí k Indiánům. Obkládají se jím budovy, budují se zlaté zahrady. Přivážejí se sem tenké perleťové látky Atlant'anů, vyrobené ze slin měkkýšů. Ale z této látky se tu šijí ponča a další indiánské oděvy.

Atlantský vládce se také obléká jako indián. V celé zemi rostou a vzkvétají města. Atlantská kultura výrazně obohatila kulturu předků Inků, ale jejich identita a tajemství jejich starobylé civilizace zůstaly zachovány.

Atlantský svatební tanec

Je třeba říci, že před zničením Atlantidy sem dorazila sestra s manželem a dětmi nového vládce státu v Andách. Zde se zachránili před velkou katastrofou, jak bylo řečeno. Jejich potomci se pak smísili s místním obyvatelstvem a splynuli s indiánskou rasou.

Také bylo řečeno, že když v naší éře přišli do Peru evropští dobyvatelé, vzpomněli si Inkové na starobylý průchod do jiného světa, který ukázal otec mé hrdince, a odnesli skrze něj většinu svých pokladů nashromážděných od dob Atlantidy. A to je pravděpodobně důvod, proč poklady Eldoráda nebyly nikdy nalezeny.

...Ale tu je znovu přede mnou zlatý sluneční kotouč s nemrkajícíma očima z krystalů. Začal se otáčet a promluvil nesrozumitelným jazykem, který se okamžitě začal překládat nějak v mém nitru.

„Tajemství civilizace opeřeného hada ještě budou pro Zemi užitečná, až Nová Atlantida přijde do záhuby. Vždyť Nová Atlantida pro vás je nyní na indiánské půdě... a stejně jako ta dávná se snaží ovládnout celý svět...“ - řekl prastarý sluneční kotouč a roztočil se ohromnou rychlostí...

Zapsala Valeria Kolcova 30.03.2014